

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817200774
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3817200774.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a členov senátu JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Jozefa Šuleka v spore žalobcu X. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. B., G. č. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Q. H., advokátom so sídlom O., F. č. XX, proti žalovanému X. X. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., O. cesta č. XX/X, zastúpenému JUDr. Y. J., advokátom so sídlom V., M. Q. č. XX, za účasti intervenienta na strane žalovaného C. V., a.s. so sídlom O., S. č. XX, H. XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou W. & V., s.r.o. so sídlom O., B. č. 8, H. XX XXX XXX, o zaplatenie 100.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 24. augusta 2018 č. k. 13C/2/2017-297, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému a intervenientovi **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 100.000 eur z titulu náhrady škody, ktorú mal žalovaný spôsobiť žalobcovi pri výkone svojej advokátskej činnosti. Vo výroku II. súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný a intervenient majú nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca svoj nárok na náhradu škody odvíjal od odstúpenia od kúpnej zmluvy zo strany predávajúceho, kedy mu nebola predávajúcim vrátená zaplatená kúpna cena vo výške 100.000,- eur. Žalobca mal za to, že pri uzatváraní zmluvy o advokátskej úschove porušil žalovaný viaceré ustanovenia zákona o advokácii, v príčinnej súvislosti s čím nedošlo k prevodu vlastníckeho práva a ani k vráteniu kúpnej ceny. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že s odstúpením od zmluvy žalobca súhlasil, nakoľko dom podľa neho nemal dohodnutú hodnotu, bolo v ňom potrebné vykonať ďalšie práce. Platnosť odstúpenia žalobca nenamietal, pričom dôvodom odstúpenia od zmluvy bolo nezaplatenie zvyšnej kúpnej ceny žalobcom. Súd prvej inštancie popísal právne následky odstúpenia od zmluvy, ako aj z uvedenej právnej skutočnosti plynúce dôsledky v podobe vzniku práva na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 457 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Uviedol, že po odstúpení od zmluvy prichádza do úvahy primárne povinnosť zmluvných strán vydať si to, čo nadobudli plnením z právneho dôvodu, ktorý bol zrušený, pričom uvedený zákonný spôsob riešenia má prednosť pred iným nárokom zo zodpovednostného vzťahu. Až keď neprichádza do úvahy uspokojenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zrušenej zmluvy vzniká týmto momentom poškodenej strane na prípadný nárok na náhradu škody spôsobenej inou osobou vychádzajúc z nemožnosti získať poskytnuté plnenie späť. Súd prvej inštancie vyslovil ten právny záver, že ak by sa účastníci zmluvného vzťahu nemuseli riadiť ustanovením § 457 po odstúpení od zmluvy, uvedená právna úprava by nemala právny význam. Poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, kedy súdy už viackrát judikovali, že náhrada škody

môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnená až vtedy, ak dotknutý účastník nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky v konkurznom konaní. Mal za to, že žalobca si svoju pohľadávku v konkurznom konaní riadne uplatnil u právneho nástupcu predávajúceho, a preto ešte škoda žalobcovi nevznikla. Táto vznikne až vtedy, keď bude bez pochyb preukázané, že žalobca nemôže byť uspokojený celkom alebo čiastočne v konkurznom konaní. Súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že existencia pohľadávky prihlásenej v konkurznom konaní vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy na strane žalobcu. Povinnosťou žalobcu bolo bez pochybností preukázať, že v konkurznom konaní nebude uspokojená jeho pohľadávka, čo však v konaní preukázané nebolo. Oznámenie správcu o tom, že doteraz nebola uspokojená pohľadávka žalobcu neposúdil ako preukázaný dôkaz, vzhľadom na prebiehajúce incidenčné konania o odporovateľnosť právnych úkonov, z ktorých môže byť získaný výťažok pre uspokojenie pohľadávky žalobcu. Poukázal na rozhodnutia NS SR 4Cz 110/84, výber rozhodnutí NS SR 4/87, rozsudok NS SR 4Cdo 199/2005, KS Bratislava 10Co 351/2015. Na základe uvedeného posúdil žalobu ako predčasne podanú a preto ju zamietol. Odôvodnil zamietnutie dôkazov v podobe výsluchu svedkyne J. ako aj skúmanie, či žalovaný porušil povinnosti v zmysle zákona o advokácii, nakoľko ich považoval za nevýznamné vzhľadom na neexistenciu škody. Súd prvej inštancie neskúmal s ohľadom na uvedené ani platnosť zmluvy o advokátskej úschove, ako ani jej formu (ústnu alebo písomnú), keď túto žalobca nepodpísal a nemožno podľa neho uvažovať o čiastočnej platnosti zmluvy, keď uvedené otázky posúdil ako nepodstatné pre posúdenie veci samej. Záverom zvýraznil skutočnosť, že dôvodom odstúpenia od kúpnej zmluvy bolo správanie sa žalobcu ako kupujúceho, ktorý nedoplatil zvyšok kúpnej ceny a odstúpenie od zmluvy a jej zrušenie mu v konečnom dôsledku vyhovovalo. Nesporným je i fakt, že žalobca zaplatil sumu 100.000,- eur ako kúpnu cenu predávajúcemu z právneho vzťahu kúpnej zmluvy s predávajúcim. Pri posúdení a rozhodnutí veci sa súd spravoval čl. 17 Základných princípov k CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Právne vec odôvodnil podľa § 488, § 489, § 457 Občianskeho zákonníka. Žalovanému a intervenientovi súd výrokom III. priznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 Cvvilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na nové konanie. Odvolanie odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písmeno e), f) a h) CSP. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca odôvodňoval odvolanie tým, že záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovi žiadna škoda nevznikla a žaloba je predčasná, je nesprávny. Vyslovil ten názor, že v konaní bolo preukázané odovzdanie prostriedkov vo výške 100.000,- eur žalovanému žalobcom za účelom nákupu nehnuteľností, pričom v dôsledku porušenia právnych povinností žalovaného utrpel žalobca majetkovú ujmu vo výške 100.000,- eur, nakoľko neprišlo k prevodu nehnuteľností na žalobcu. Žalobca pripustil, že prihlásil pohľadávku do konkurzného konania voči právnenému nástupcovi predávajúceho spoločnosti U. P., s.r.o., (v súčasnosti Y. H., s.r.o., ďalej aj ako „úpadca“), avšak poukázal na to, že ani po dvoch rokoch konkurzného konania nebola jeho pohľadávka uspokojená ani čiastočne. Žalobca má za preukázané, že úpadca nevlastní žiaden majetok a žalobcova pohľadávka nebola v konkurznom konaní uspokojená. Za správny záver považuje ten, že v konkurznom konaní nebude a nemôže byť uspokojená jeho pohľadávka. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že jeho pohľadávka môže byť uspokojená z výťažku prípadného majetku získaného v incidenčných konaniach. Svoju prihlásenú pohľadávku označil za objektívne neuspokojiteľnú, a tým žalobu za nie predčasne podanú. Žalobca vyjadril ten záver, že ak súd prvej inštancie pre účely rozhodnutia považuje za potrebné skončenie incidenčných konaní (odporovacích žalôb), tak konanie malo byť podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP prerušené, nakoľko v uvedených konaniach sa rieši predbežná otázka, ktorá má vplyv na výsledok tohto konania. Žalobca odôvodňoval podanie žaloby plynutím premlčacích lehôt, ktoré by mu v prípade nepodania žaloby uplynuli a vyjadril ten právny názor, že konanie v predmetnej veci sp. zn. 13C/2/2017 by malo byť prerušené až do doby právoplatného skončenia konkurzného konania vedeného na majetok úpadcu Y. Intl, s.r.o.. Žalobca namietal nevykonanie výsluchov navrhovanej svedkyne J. a samotného žalovaného. Nevypočutie žalovaného s odôvodnením jeho nepriaznivého zdravotného stavu označil za účelové, s poukazom na to, že žalovaný je aj naďalej zapísaný ako aktívny advokát a nemá pozastavenú činnosť. Žalobca má za to, že skutkové zistenia ohľadne zloženia finančných prostriedkov žalobcom do úschovy žalovaného, uzatvorenia zmluvy o úschove sú relevantné pre konanie a bolo potrebné sa s

nimi vysporiadať v rámci rozhodnutia. Rozsudok v tejto časti neobsahuje podľa žalobcu žiadne právne posúdenie a je preto v tejto časti nepreskúmateľný a je nevyhnutné aby bol zrušený.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 20.01.2017 domáha voči žalovanému zaplata sumy 100.000,- eur titulom náhrady škody, ktorú mal žalobcovi žalovaný spôsobiť ako advokát pri výkone svojej činnosti. Žalovaný sa nestotožnil s tým, že sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. e), f) a h) CSP. Mal za nesporné, že žalobca má prihlásenú pohľadávku v sume 100.000,- eur titulom bezdôvodného obohatenia v konkurznom konaní voči spoločnosti Y. H., s.r.o., pričom vyjadril ten právny záver, že je vylúčené, aby nárok bol paralelne a duplicitne uplatnený súbežne v konkurznom konaní titulom bezdôvodného obohatenia, ako aj priznaný v tomto konaní ako nárok na náhradu škody. Uviedol, že nárok na náhradu škody v občianskom súdnom konaní môže byť uplatňovaný až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a jeho povinný vydať, čo musí byť v konaní preukázané. Poukázal na konštantnú rozhodovaciu prax súdov. Tvrdenia žalobcu, že jeho pohľadávka voči úpadcovi z titulu vydania bezdôvodného obohatenia nemôže a nebude nikdy uspokojená v nadväznosti na písomné vyjadrenie správcu konkurznej podstaty označil za predčasné a hypotetické, keďže takáto skutočnosť z potvrdenia nevyplýva. V čase vyhlásenia rozhodnutia nebola jednoznačne preukázaná existencia škody, ako ani jej výška, a preto žaloba bola správne zamietnutá a nebol dôvod na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko bolo povinnosťou žalobcu preukázať existenciu škody. Žalovaný vyjadril ten záver, že postup súdu prvej inštancie pri nevykonaní dôkazov v podobe výsluchu navrhovanej svedkyne a žalovaného bol procesne správny. Navrhovanú svedkyňu J. alovaný nepozná, neprišiel s ňou do kontaktu, nikdy nebola účastná jednotlivých právnych úkonov, z ktorých žalobca odvodzuje svoj nárok, a preto pre účely konania bol jej výsluch nevýznamný. Výsluch žalovaného označil za nadbytočný, nakoľko tento sa vyjadril ku všetkým skutočnostiam opakovane písomne. Poukázal na vtedajší nepriaznivý zdravotný stav žalovaného, ktorý mu neumožňoval dostaviť sa na pojednávanie. Oba návrhy na výsluchy žalovaný považoval za účelové, vykonané v rozpore s článkom 17 CSP, keď tieto boli prednesené až na druhom pojednávaní po daní predbežného právneho posúdenia. Žalovaný mal za to, že vzhľadom na nepreukázanie existencie škody v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bolo nadbytočné vykonávať ďalšie dokazovanie k zisťovaniu ostatných atribútov potrebných pre priznanie eventuálneho nároku na náhradu škody. Záverom vyjadril žalovaný ten názor, že na podklade vykonaného dokazovania, bola jednoznačne preukázaná neopodstatnenosť a nedôvodnosť podanej žaloby, kedy žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k nároku, ktorého priznania sa domáha. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

4. Žalobca v odvolacej replike k vyjadreniu žalovaného poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 31Cdo/2307/2013 zo 14. októbra 2015, v ktorom podľa žalobcu bola riešená obdobná skutková a právna situácia tak, že Najvyšší súd Českej republiky pripustil možnosť existencie súbežných nárokov na náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy si poškodený subjekt môže súbežne uplatniť oba nároky s vyjadrením zániku vzájomných povinností v rozhodnutiach. V uvedenom rozhodnutí Najvyšší súd Českej republiky vyjadril ten právny záver, že škodca si svoj prípadný nárok má uplatniť voči osobe, ktorá bola povinná vydať bezdôvodné obohatenie podľa § 454 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie nevykonaním dôkazov (výsluchy svedkov za účelom zistenia obsahu dohody medzi žalobcom a žalovaným) sťažil dôkaznú situáciu žalobcu, čo sa prejavilo v neunesení dôkazného bremena. Rozsudok súdu prvej inštancie žiadal zmeniť tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť a žalovaný bude zaviazaný na náhradu trov konania, prípadne aby rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený a vec mu bola vrátená na nové konanie.

5. Žalovaný v odvolacej duplike k replike žalobcu uviedol, že sa nemožno stotožniť s právnym názorom žalobcu na prejednávanú vec, pričom nemožno na ňu aplikovať citované rozhodnutie NS ČR, ktorý mal zásadné skutkové odlišnosti. Špecifickosť veci prejednávanej v Českej republike spočívala v tom, že išlo o konanie dvoch fyzických osôb, ktoré ako členovia správnej rady previedli prostriedky spravovanej verejnoprospešnej spoločnosti na účet tretej osoby, pričom sa bránili tým, že poškodený si má vymôcť nárok z bezdôvodného obohatenia. V rámci konania bolo preukázané, že k vzniku škody došlo protiprávnym konaním žalovaných, ktorí previedli prostriedky na účet tretej osoby, čím založili vznik bezdôvodného obohatenia tretej strany, a to úmyselne. Žalovaný má za to, že v tomto prípade nejde o obdobný vzťah, nakoľko žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako

účastníkovi kúpnej zmluvy zo dňa 23.10.2014, ktorý si nespĺnil svoje platobné povinnosti voči spoločnosti U. P., s.r.o. (v súčasnosti Y. H., s.r.o.), ktorá následne odstúpila od uzavretej kúpnej zmluvy, na základe čoho došlo k zrušeniu zmluvy od počiatku. Žalobca si odstúpenia bol vedomý a toto nerozporoval a začal si svoj nárok uplatňovať voči spoločnosti U. P., s.r.o. (v súčasnosti Y. H., s.r.o.), ktorý si uplatňuje dodnes. Žalovaný vyjadril ten právny záver, že žalobca si svojím zavineným konaním priamo založil dôvod na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré nastalo v dôsledku odstúpenia od kúpnej zmluvy zo strany predávajúceho, pričom absentuje akékoľvek protiprávne konanie zo strany žalovaného, ktorým by spôsobil vznik bezdôvodného obohatenia. Tvrdenia žalobcu o protiprávnom konaní žalovaného, ktorým žalobcovi bola spôsobená ujma v podobe zmenšenia majetku označil za účelové a neopodstatnené. Žalovaný má za to, že vzťah zodpovednosti za škodu a vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné posudzovať individuálne podľa skutkových okolností konkrétneho prípadu, pričom pri posudzovaní prejednávaneho sporu je potrebné vychádzať z ustálenej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky. Žalovaný poukázal na to, že Najvyšší súd Českej republiky v citovanom prípade v odôvodnení poukázal na odlišnosti a špecifiká jednotlivých skutkových okolností, z ktorých vychádzali v tomto prípade a dôkladne v rozhodnutí vysvetlil prečo posudzoval tento vzťah z náhrady škody a bezdôvodného obohatenia inak ako v doterajších prípadoch. K námietkam žalobcu o nevykonaní dôkazov zotrval žalovaný na doterajších písomných podaniach. Záverom uviedol, že odvolanie považuje za nedôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne a v súlade s ustanoveniami hmotného aj procesného práva. Žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania.

6. Intervenient na strane žalovaného v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a intervenientovi priznať náhradu trov konania. Intervenient uviedol, že v súlade s konštantnou judikatúrou súdov v Slovenskej republiky môže byť nárok na náhradu škody uplatnený v súdnom konaní až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 165/2012; III. ÚS 361/09; rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.4.1985, sp. zn. 4Cz 110/1984; rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.5.2006, sp. zn. 4Cdo/199/2005. Vyjadril ten názor, že v súlade s článkom 2 ods. 2 CSP nemožno aplikovať žalobcom označené rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 14. októbra 2015 sp.zn. 31Cdo/2307/2013, nakoľko ide o rozhodnutie súdu iného štátu. Intervenient mal za to, že tvrdenia žalobcu o uzavretí ústnej zmluvy o advokátskej úschove, ktorej dojednania tvoria časti kúpnej zmluvy medzi žalobcom a U. P., s.r.o. (v súčasnosti Y. H., s.r.o.), nemožno vyvodit' obligačný vzťah medzi žalobcom a žalovaným, ako ani následný zodpovednostný vzťah s tým, že v konaní nebol preukázaný obsah tohto vzťahu. V konaní nebola zo strany žalobcu preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody na strane žalobcu, a preto žalobca neunesol dôkazné bremeno. Intervenient vo zvyšku odkázal na argumentáciu žalovaného.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z.), ďalej len CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem) v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom názore, že pri nároku žalobcu ide o bezdôvodné obohatenie voči spoločnosti U. P., s.r.o. (v súčasnosti Y. H., s.r.o.), na ktorého vydanie má právo podľa § 457 Občianskeho zákonníka zo zrušenej kúpnej zmluvy, pričom v čase rozhodovania nemal preukázaný vznik škody a žaloba bola podaná predčasne, nakoľko nebolo preukázané, že žalobcova pohľadávka titulom vzniknutého bezdôvodného obohatenia nemôže byť uspokojená v konkurznom konaní. Pohľadávka titulom bezdôvodného obohatenia bola prihlásená v konkurznom konaní, pričom v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou až po riadnom zistení, že pohľadávku sa nedá uspokojiť v rámci konkurzného konania, možno žalovať prípadnú škodu, ktorá vzniká až týmto momentom. Nakoľko súd prvej inštancie nemal preukázaný vznik škody, pričom samotný nárok žalobcu posúdil ako bezdôvodné obohatenie, ktoré mu však patrí voči inému pasívne legitimovanému subjektu, už ďalej neskúmal prípadné zavinené konanie žalovaného a príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody z dôvodu hospodárnosti a rýchlosti konania, kedy uvedené zistenia by nemohli mať vplyv na výsledok konania. Z uvedených dôvodov, keďže vec posúdil ako vzniknuté bezdôvodné obohatenie voči tretiemu subjektu, žalobu žalobcu zamietol.

9. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že pri rozhodovaní vo veci samej vzal súd prvej inštancie do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu

vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní vo veci samej súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval, pričom rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

10. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy, pričom dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec právne posúdil. Ďalej namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre absenciu skutkových záverov a právneho posúdenia k tvrdenej zmluve o úschove a poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 31Cdo/2307/2013 zo 14. októbra 2015.

11. Odvolací súd má za to, že námietky žalobcu sú nedôvodné a stotožňuje sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobca má pohľadávku z bezdôvodného obohatenia voči spoločnosti Y. H. s.r.o., (predtým U. DEB., s.r.o.,) a teda uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody bol uplatnený predčasne, nakoľko v čase rozhodovania ešte nebol preukázaný vznik škody na strane žalobcu. Právny záver súdu prvej inštancie, že potvrdenie správcu úpadcu spoločnosti Y. Intl. s.r.o., (predtým U. P., s.r.o.) o tom, že doposiaľ nebola uspokojená pohľadávka žalobcu, za súčasného zistenia existencie incidenčných konaní, v ktorých môže byť získaný výťažok v prospech konkurznej podstaty a teda aj uspokojenie pohľadávky žalobcu, nepreukazuje vznik škody na strane žalobcu bol správny a riadne odôvodnený. V súdnej praxi bol prijatý ustálený výklad, že pohľadávku na náhradu škody možno uplatniť v súdnom konaní voči zodpovednej osobe až momentom, kedy je jednoznačne preukázané, že pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia nebude uspokojená. Odvolací súd sa stotožňuje s uvedeným názorom, ktorý bol viackrát v minulosti prezentovaný v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cz 110/84 zo 16. apríla 1985, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 199/2005 z 31. mája 2006, podľa ktorých: „A. pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Kým žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená), nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., a to existencia samotnej škody.“ Uvedený názor prešiel aj kontrolou ústavnej konformnosti uvedeného výkladu v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď napr. nález Ústavného súdu SR z 13. februára 2013, č. k. II. ÚS 165/2012-45). Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že v súlade so zásadami vyjadrenými v článku 2 ods. 2 CSP postupoval súd prvej inštancie správne, keď posúdil vec na základe skutkových zistení v súlade s doterajšou súdnou praxou a žalobu ako predčasne podanú zamietol. Námietky žalobcu s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 31Cdo/2307/2013 zo 14. októbra 2015 vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné, nakoľko ide o inú skutkovú situáciu. Odvolací súd má za to, že v tomto spore ako primárny nárok vznikla pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia voči tretiemu subjektu s pričinením vlastného konania žalobcu, keď zadal dôvod na odstúpenie od kúpnej zmluvy, ktoré následne akceptoval. Až keď takto vzniknutá pohľadávka sa stane neuspokojiteľnou, vzniká prípadná škoda. Náhrada takejto škody je následne vecou posúdenia, a to otázky v akej výške prípadná škoda vznikla, kto jej vznik zaviniť (či žalovaný, žalobca alebo iná osoba) pri súčasnom skúmaní príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a konaním prípadného škodcu, ak si jej vznik poškodený nezapríčinil sám. To znamená, že prípadný nárok na náhradu škody je sekundárnym nárokom vznikajúcim v neskoršom období, po vzniku samotnej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia. V skutkovej situácii, ktorá bola predmetom skúmania v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky bol podľa odvolacieho súdu zásadný rozdiel v tom, že pohľadávka na vrátenie peňažných prostriedkov od počiatku vznikla v dôsledku nedovoleného protiprávneho konania, čo znamená, že primárnym nárokom bol nárok na náhradu škody, ktorí spôsobili úmyselne škodcovia a sekundárnym nárokom bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uvedený právny záver vyjadrený v rozhodnutí súdu Českej republiky odvolací súd považuje za akceptovateľný z pohľadu princípu spravodlivosti, kedy nemožno spravodlivo žiadať, aby poškodený si vymáhal bezdôvodné obohatenie od nedosiahnuteľného subjektu, keď má možnosť domáhať sa náhrady škody od úmyselného škodcu, ktorý konal v rozpore so

zákonem a svojimi povinnosťami. Uvedené však predstavuje zásadný rozdiel od zisteného skutkového stavu v danej veci, kedy vznik bezdôvodného obohatenia bol žalobcom vyvolaný v dôsledku nezaplatenia celej kúpnej ceny a akceptovaný konkludentne rešpektovaním odstúpenia od kúpnej zmluvy predávajúcim. Preto má žalobca primárny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči spoločnosti Y. H. s.r.o., (predtým U. P., s.r.o.), pričom pri posudzovaní nároku na náhradu škody je vždy základným predpokladom existencia škody a ak škody niet, nemá význam skúmať ostatné predpoklady zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti a existenciu príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a porušením právnej povinnosti. Preto súd prvej inštancie správne postupoval, keď nevykonával dokazovanie výsluchmi navrhovanej svedkyne J., ako aj žalovaného, keď nemal preukázanú existenciu prvého zodpovednostného predpokladu, a to existenciu škody, ale mal osvedčenú existenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bez preukázania jeho nevyhľaditeľnosti. Odvolací súd má rovnako ako súd prvej inštancie za to, že navrhovaný výsluch svedkyne J. alebo vykonanie dokazovania za účelom zisťovania obsahu zmluvy o úschove, by bolo neúčelné, nehospodárne, v rozpore so zásadami vyjadrenými v článku 17 CSP. Vychádzajúc zo zásad civilného sporového konania, ktorými sú rýchlosť, hospodárnosť, predchádzanie zbytočným prieťahom (článok 17 CSP) a právna istota sporových strán (článok 2) ako aj riadne zistený skutkový stav, nevzhliada odvolací súd dôvod na nadbytočné dokazovanie, alebo na prerušenie prvoinštančného, či odvolacieho konania. Skutočnosť, že žaloba žalobcu bola podaná predčasne, nie je dôvodom na prerušenie konania za účelom zabezpečenia prípadného neskoršieho úspechu žalobcu v konaní, ak by bolo zistené, že škoda vznikla, žalovaný porušil svoje právne povinnosti a je tu príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovaného a existenciou škody. Odvolací aj prvoinštančný súd majú konať tak, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá v primeranej lehote, pričom musia rozhodnúť na základe zisteného (preukázaného) skutkového stavu. Bezdôvodné predlžovanie sporu prerušením z dôvodu, že možno v budúcnosti by žalobca mohol byť v konaní úspešný, keď sa preukáže že škoda vznikla, je rozpore s uvedenými princípmi. Prejudiciálna otázka je otázka, ktorá vznikne v priebehu súdneho konania, a ktorá je riešená v inom súdnom konaní, ktoré prebieha a má procesný význam vyčkat' na jej výsledok v záujme hospodárnosti a aj účelnosti. V tomto konaní však táto otázka bola primárnou už v čase podania žaloby pre posúdenie existencie škody a rozhodná pre posúdenie predčasnosti žaloby, čo súd prvej inštancie správne vyhodnotil a vo veci rozhodol. Vzhľadom na uvedené je preto nedôvodná námietka žalobcu o potrebe prerušenia konania, ako aj jeho argumentácia o možnom premlčaní nároku, nakoľko ak nárok na náhradu škody nevznikol, logicky sa nemohol ani premlčať. Argumentácia žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonával navrhované dôkazy bola nedôvodná, nakoľko tieto nebolo potrebné vykonať pre riadne zistenie skutkového stavu, keď tento bol riadne zistený ku dňu vyhlásenia rozhodnutia. Z uvedených dôvodov je nedôvodná aj námietka nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý v konaní bol riadne zistený pre účely posúdenia dôvodnosti žaloby a rozhodnutia o nej, a to v podobe zistenia, že v súčasnosti má žalobca pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči spoločnosti Y. Intl. s.r.o., (predtým U. P., s.r.o.) a nie je preukázaný vznik škody na strane žalobcu. K odvolacej námietke žalobcu, že v konaní malo byť zisťované porušenie povinnosti žalovaným pri poskytovaní právnych služieb a príčinná súvislosť medzi týmto konaním žalovaného a nárokom žalobcu, odvolací súd konštatuje, že táto je nedôvodná, nakoľko ak žalobcovi ešte škoda nevznikla, niet čo skúmať. Z rovnakých dôvodov je neopodstatnená aj námietka žalobcu, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, keď tento neobsahoval posúdenie zmluvy o úschove po skutkovej aj právnej stránke, keď vzhľadom na právne posúdenie veci, bolo uvedené požadované skúmanie pre konanie bezpredmetné a zistenie uvedeného by neprineslo žiadnu zmenu výsledku konania. Odvolací súd má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nemusí dať úplne vyčerpávajúcu odpoveď k otázkam, ktoré nemali podstatný význam pre konanie tak ako to boli otázky existencie, alebo neexistencie zmluvy o úschove, ako aj jej právne posúdenie, keď zodpovedanie uvedených otázok nemohlo ovplyvniť správnosť rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). V posudzovanej veci súd prvej inštancie v

odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu, preto odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť uplatnených odvolacích námietok.

12. Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil preto odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

13. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, §262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaný a intervenient, preto odvolací súd im priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).